

Старовинне депо

Наша історія бере свій початок зі старовинного паровозного депо. Воно розташувалося на самому краю міста і майже перетворилося на музей, хоч деякі «експонати» все ще були на ходу й щодня виходили на роботу, щоб приносити людям користь. Там було зібрано безліч різних паротягів: від могутніх вантажних локомотивів до мініатюрних прогулянкових паровозиків із дитячої залізниці. Один із них і став нашим героєм. У депо його звали Синій Малюк (за кольором двох його вагончиків: тендера й котла, у якому готувалася пара), або просто Малюк.

А його подруга мала ім'я Роза, бо була пофарбована в ніжний рожевий колір. Обоє паровозиків були при ділі — у місті працювала дитяча залізниця і наші герої щодня возили нею малечу, знайомлячи із цікавою залізничною справою.

Вечорами паровозики поверталися в депо. Втомилено пахкаючи котлами, вони обговорювали, як минув нинішній день і, звичайно ж, мріяли про день майбутній. Бажання Рози були такими ж рожевими та солодкими, як і саме її ім'я: про те, що колись її помітить стрімкий красень Експрес, вони покохають одне одного й вона одразу ж виросте та стане чудовим прогулянковим локомотивом, одним із тих, які розвозять багатих відпочивальників

по гірськолижних курортах та пансіонатах із мінеральними водами. А потім...

Зазвичай на цьому місці Малюк її перебивав. Роза сердилася, але наш герой нічого не міг із собою вдіяти — він був прямолінійним, тож відповідав подрузі ось так:

— Ти міняєш місцями мрію і шлях, що веде до неї! Експрес нізащо тебе не помітить, доки не виростеш. Але ж ти відмовляєшся щось робити задля зростання без його уваги! Це якесь замкнуте коло!

— Вирости?! — щоразу з подивом відповідала Роза. — Хіба ж це можливо? Ми працюємо цілими днями, і на це просто немає часу!

— Але ж є ще ніч! І вихідні! — не здавався Малюк. — Напевно, у нашому місті є майстерня, де можна було б замовити і встановити нові котел і кабіну, вагони та колісні візки.

— Ого, скільки всього треба зробити... Та тут і на основне часу не вистачає. Ти знаєш, скільки я вчора натирала свої вагони до блиску? А ще треба виспатися. І погуляти іноді теж хочеться! А якщо майстер трапиться недосвідчений! Пам'ятаєш, що сталося з нашою сусідкою Дрезиною, коли вона звернулася по технічне вдосконалення до майстра-неука? Бідолаху списали на металобрухт. І таких випадків чимало...

І тут Малюк остаточно відмовлявся розуміти Розу й погоджуватися з нею. Він щиро вважав, що вагонам зовсім не обов'язково сяяти, як сонце, і не так уже й важливо, чи гуляв він у вихідні й чи добре виспався. Все це меркло перед його мрією — стати справжнім пасажирським локомотивом і побачити далекі країни. Саме тому паровозик дуже хотів вирости.

Друзі стояли в самому кутку депо. Їхнім сусідом був старий списаний локомотив-вагозов Вантажник, якому траплялось бути частим свідком їхніх суперечок. Звичайно ж, випадково — бо паровози старомодні і з чудовим вихованням, яке в жодному разі не дозволило б їм підслуховувати чужі розмови. А тим більше втручатися в подібні суперечки. Про дідуся